РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети състав)

17 март 2009 година*

По дело T-171/06,

Laytoncrest Ltd, установено в Лондон (Обединеното кралство), за което се явяват адв. N. Dontas и адв. P. Georgopoulou, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н D. Botis, в качеството на представител,

ответник,

* Език на производството: гръцки.

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в производството пред Първоинстанционния съд, е

Erico International Corp., установено в Solon, Охайо (Съединени щати), за което се явяват адв. M. Samer, адв. O. Gillert и адв. F. Schiwek, avocats,

с предмет жалба срещу Решение на втори апелативен състав на СХВП от 26 април 2006 г. (преписка R 406/2004-2) относно производство по възражение между Erico International Corp. и Laytoncrest Ltd

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-жа E. Cremona и г-н S. Frimodt Nielsen (докладчик), съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 юни 2006 г.,

предвид писмения отговор на СХВП, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 15 декември 2006 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 29 януари 2007 г.,

предвид промяната в съставите на Първоинстанционния съд,

предвид препращането на делото на трети състав вследствие на това, че съдията докладчик е възпрепятстван,

след съдебното заседание от 28 ноември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 3 юли 2001 г. жалбоподателят Laytoncrest Ltd подава заявка за марка на Общността в Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) съгласно Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността, съответно изменен (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „TRENTON“. Стоките, за които се иска регистрацията, спадат към класове 7, 9 и 11 по смисъла на Ницката спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година, ревизирана и изменена, и за клас 7 отговарят на следното описание: „Машини и инструменти за машини, мотори и двигатели (с изключение на мотори за сухопътни превозни средства); съединителни елементи и трансмисионни ремъци (с изключение на такива за сухопътни превозни средства); земеделски инструменти, с изключение на ръчно

задвижваните; инкубатори за яйца“. Заявката за марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността, № 48/2002 от 17 юни 2002 г.

3 На 16 септември 2002 г. встъпилата страна Erico International Corp. прави възражение срещу регистрацията на заявената марка. Изтъкнатите доводи в подкрепа на възражението са по-специално посочените в член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

4 Възражението се основава на словната марка на Общността „LENTON“, регистрирана на 20 декември 2001 г. под номер 1946045 за стоки от класове 6 и 7, отговарящи на следното описание по отношение на клас 7: „Резбонарезни машини, резбови ножове и техните регулатори, хидравлични устройства за подготовка на клинове, машини за щамповане, машини за свързване на жици“. Възражението е насочено срещу стоките от клас 7, за които се отнася заявената марка, отговарящи на следното описание: „Машини и инструменти за машини, съединителни елементи и трансмисионни ремъци (с изключение на такива за сухопътни превозни средства)“.

5 Жалбоподателят не представя становище на този етап от производството. Чрез факс от 1 юли 2003 г., съобразно правило 20, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189) СХВП уведомява жалбоподателя, че предвид липсата на съображения в изискуемия срок се е произнесла по възражението въз основа на доказателствата, с които разполага.

6 С Решение от 25 март 2004 г. отделът по споровете отхвърля възражението. Той счита, че различията между разглежданите марки не позволяват да се направи извод за наличието на вероятност от объркване въпреки частичната идентичност и прилика на стоките.

7 На 25 май 2004 г. встъпилата страна подава жалба пред СХВП на основание членове 57—62 от Регламент № 40/94 срещу решението на отдела по споровете, като изтъква нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94. Встъпилата страна поддържа също, че жалбоподателят не съществува предвид систематичната липса на процесуални действия от негова страна.

8 Апелативният състав изпраща на жалбоподателя исканията на встъпилата страна и го приканва да представи становище както относно жалбата като цяло, така и относно по-специфичния въпрос за собственото му съществуване. Жалбоподателят не дава отговор в определения срок. След изтичането на този срок секретарят на апелативния състав се свързва с пълномощника на жалбоподателя, за да получи потвърждение, че жалбоподателят няма да представи становище; това му е потвърдено по телефона.

9 В Решение от 26 април 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) апелативният състав счита, че поради абсолютната липса на процесуални действия в стадиите на възражението и на обжалването, жалбоподателят мълчаливо е оттеглил заявката си за марка на Общността съгласно член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94, която разпоредба позволява на заявителя да оттегли по всяко време своята заявка или да ограничи списъка на стоки, който се съдържа в нея. Апелативният състав посочва също, че макар по принцип оттеглянето да трябва да бъде направено изрично, в определени случаи е възможно да се направи извод за наличие на мълчалив отказ на заявителя от заявката за марка, доколкото това оттегляне следва ясно от обстоятелствата, тъй като подобна възможност не е изключена в Регламент № 40/94.

10 Поради това апелативният състав решава да прекрати производството пред себе си поради липса на предмет на спора, да обяви за нищожно решението на отдела по споровете и да осъди жалбоподателя да понесе разноските във връзка с производството съобразно член 81, параграф 3 от Регламент № 40/94, тъй като е оттеглил заявката си за марка на Общността.

Искания на страните

11 Жалбоподателят иска Първоинстанционният съд:

— да отмени обжалваното решение,

— върне делото на апелативните състави на СХВП за произнасяне по същество,

— да осъди СХВП и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

12 СХВП иска Първоинстанционният съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

13 Встъпилата страна моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

Доводи на страните

14 Встъпилата страна посочва, че жалбата е недопустима, тъй като не представлява „редовно правно средство за защита срещу [обжалваното решение]“. Вместо да предявява настоящата жалба, жалбоподателят трябвало да действа съобразно правило 54 от Регламент № 2868/95. Жалбоподателят и СХВП оспорват този анализ в съдебното заседание.

Съображения на Първоинстанционния съд

15 От член 62, параграф 1 от Регламент № 40/94 следва:

„След разглеждането на жалбата по същество, апелативният състав се произнася по жалбата. Апелативният състав може, или да упражни правомощията на отдела, който е взел оспореното решение, или да върне делото на този отдел, за да продължи процедурата.“

16 В член 63, параграф 1 от Регламент № 40/94 е посочено също, че „[ж]алби срещу решенията на апелативните състави могат да се подават пред Съда“.

17 Освен това член 63, параграф 4 от Регламент № 40/94 гласи че „[п]раво да обжалва има всяка страна в производството пред апелативния състав, доколкото нейното [да се чете: „неговото“] решение не е уважило исканията ѝ“.

18 В конкретния случай, след подаване на възражение срещу заявката на жалбоподателя за марка на Общността встъпилата страна решава да подаде жалба срещу решението на отдела по споровете, с което се отхвърля посоченото възражение.

19 Произнасяйки се по жалбата, апелативният състав обявява за приключили производствата по възражението и по жалбата, обявява за нищожно решението на отдела по споровете и осъжда жалбоподателя да понесе таксите и разноските, направени от встъпилата страна (вж. точка 10 по-горе). Освен това в точки 16—23 от обжалваното решение апелативният състав излага причините, във връзка

с които счита, че поради липса на процесуални действия от страна на жалбоподателя последният е оттеглил мълчаливо заявката си за марка на Общността.

20 Поради това с установяването в обжалваното решение на мълчаливо оттегляне на заявката за марка на Общността се отнема възможността на жалбоподателя да се ползва от процесуалния си статут на заявител на марка на Общността и възможността му да получи окончателен отговор на исканията си, което той оспорва в рамките на настоящата жалба. Всъщност последиците от обжалваното решение не се ограничават само до стоките, срещу които е направено възражението (стоките, които спадат към клас 7, вж. точка 4 по-горе), а обхващат и стоките, които не са засегнати от това възражение, стоките, които спадат към класове 9 и 11 (вж. точка 1 по-горе).

21 От предходното следва, че в обжалваното решение апелативният състав се е произнесъл по жалбата на встъпилата страна срещу решението на отдела по споровете по смисъла на член 63, параграф 1 от Регламент № 40/94 и че това решение поражда задължителни правни последици за жалбоподателя, поради което срещу него може да бъде подадена жалба пред общностния съд по смисъла на член 63, параграф 4 от Регламент № 40/94, тъй като посоченият състав се произнася по подадената от жалбоподателя заявка за марка на Общността, считайки я за мълчаливо оттеглена поради процесуално бездействие на жалбоподателя.

22 Следователно становището на встъпилата страна относно допустимостта на жалбата трябва да се отхвърли.

По същността на спора

Предварителни бележки

— Доводи на страните

23 Жалбоподателят изтъква, че неговите финансови средства са ограничени, поради което не е представил становища пред отдела по споровете и пред апелативния състав. В подкрепа на жалбата си той обявява, че никога не е оттеглял заявката си за марка, и посочва по същество следните правни основания и доводи: първо, нарушение на член 73 от Регламент № 40/94 и на правило 54 от Регламент № 2868/95; второ, нарушение на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 и погрешното тълкуване на Решение на Съда от 20 ноември 2001 г. по дело Zino Davidoff и Levi Strauss (C-414/99—C-416/99, Recueil, стр. I-8691); трето, нарушение на правило 20, параграф 3 и на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95; четвърто, нарушение на член 63, параграф 2 и на член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94.

24 СХВП споделя тези доводи, като посочва обаче някои съображения относно обхвата на нарушението на член 74 от Регламент № 40/94.

25 Встъпилата страна посочва, че няма данни финансовото положение на жалбоподателя да не му е позволило да участва в производствата пред отдела по споровете и пред апелативния състав. Поради липса на доказателства в това отношение апелативният състав имал основание да приеме обжалваното решение поради липса на процесуални действия от страна на жалбоподателя.

— Съображения на Първоинстанционния съд

26 Както посочва СХВП в съдебното заседание, следва да се отбележи, че настоящото дело се отнася до особено важен въпрос за нейната практика, тъй като позволява да се изследва законосъобразността на решение на апелативен състав, по силата на което липсата на процесуални действия от страна на заявителя на марка на Общността по време на производствата по възражение и по обжалване се приравнява на мълчаливо оттегляне на заявката и слага край на производството по обжалване поради липса на предмет на спора.

27 По този въпрос СХВП иска отмяна на обжалваното решение, с мотива че поголямата част от доводите на жалбоподателя са основателни. Всъщност в производството по обжалване на решение на апелативния състав в областта на марката на Общността се допуска СХВП да се присъедини към исканията на жалбоподателя, като представи всички доводи, които счита за подходящи в изпълнение на мисията си, свързана с администрирането на правото относно марката на Общността, и поради функционалната независимост, призната на апелативните състави при осъществяване на задачите им (Решение на Първоинстанционния съд от 30 юни 2004 г. по дело GE Betz/СХВП — Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, Recueil, стр. II-1845, точки 32—36).

28 Освен това е ирелевантно дали жалбоподателят може да се позовава на финансовото си положение, за да обоснове непредставянето на становище пред отдела по споровете и пред апелативния състав, щом като това обяснение е направено за първи път пред Първоинстанционния съд, без да може да бъде разгледано преди това, и щом при всички случаи жалбоподателят не оспорва липсата на процесуални действия от своя страна по време на производствата по възражение и по обжалване пред СХВП.

29 В този контекст следва да бъдат разгледани различните правни основания, изтъкнати от жалбоподателя.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 73 от Регламент № 40/94 и на правило 54 от Регламент № 2868/95

— Доводи на страните

30 Жалбоподателят посочва, че обжалваното решение нарушава член 73 от Регламент № 40/94 и правило 54 от Регламент № 2868/95. Преди да приеме обжалваното решение, апелативният състав трябвало да му даде възможност да вземе отношение, което щяло да му позволи да посочи, че няма никакво намерение да оттегля заявката си за марка на Общността.

31 СХВП подчертава, че дори ако оттеглянето на посочената заявка беше основателно, съобразно посочените разпоредби апелативният състав бил длъжен поне да покани жалбоподателя да изясни намеренията си, като му определи срок и като го уведоми изрично за последиците от евентуална липса на реакция от негова страна в определения срок.

32 Встъпилата страна изтъква, че след като жалбоподателят е проявил бездействие в процесуално отношение пред отдела по споровете и пред апелативния състав, е трудно да се разбере причината, поради която в обжалваното решение не са спазени правото на защита и правото на изслушване.

— Съображения на Първоинстанционния съд

33 Съгласно член 73 от Регламент № 40/94 решенията на СХВП съдържат мотиви и се основават единствено на мотиви или доказателства, по които страните са имали възможност да представят своите коментари. Съобразно правило 54 от Регламент № 2868/95 СХВП информира заинтересованото лице, ако констатира

загуба на права в резултат на същия регламент или на Регламент № 40/94, без да е било взето решение, като му обръща внимание относно възможността в срок от два месеца след това уведомление да депозира молба за вземане на решение от СХВП по този въпрос.

34 В дадения случай от изложението на обстоятелствата и от контактите, които апелативният състав е могъл да осъществи с жалбоподателя (вж. точка 8 по-горе), следва, че в нито един момент апелативният състав не е уведомил жалбоподателя за намерението си да приеме, че поради процесуалното си бездействие последният е оттеглил мълчаливо заявката си за марка.

35 Следователно, дори да се предположи, че апелативният състав е имал право да счита процесуалното бездействие по време на производствата по възражение и по обжалване пред СХВП за елемент, свидетелстващ че заявителят на марка на Общността е изгубил всякакъв интерес от регистрацията на тази марка и следователно е оттеглил мълчаливо заявката си, се налага изводът, че при всички случаи обжалваното решение е прието в нарушение на член 73 от Регламент № 40/94 и на правило 54 от Регламент № 2868/95 и поради това трябва да бъде отменено.

36 Доколкото подобна отмяна оставя отворен въпроса дали апелативният състав може да приеме, както е направил в случая, че процесуалното бездействие по време на производствата по възражение и по обжалване е основание за мълчаливо оттегляне на заявка за марка на Общността, Първоинстанционният съд счита за удачно да вземе предвид също второто и третото правно основание, касаещи този въпрос.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 и от позоваването на Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss

— Доводи на страните

37 Жалбоподателят посочва, че член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 изисква изрично и безусловно оттегляне на заявката за марка на Общността (Решение на Първоинстанционния съд от 10 ноември 2004 г. по дело Storck/СХВП (Форма на бонбон), Т-396/02, Recueil, стр. II-3821, точка 19). Тази разпоредба не позволявала да се прави извод за мълчалив отказ от тази заявка поради процесуалното бездействие в стадия на възражението или на обжалването пред СХВП. Освен това обжалваното решение се основавало на погрешно тълкуване на Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss, точка 23 по-горе, което се отнасяло до съвсем различен контекст, без връзка с настоящото дело.

38 СХВП подчертава, че съгласно буквата и духа на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 оттеглянето на заявка за марка следва да бъде направено в писмена форма, по изричен и безусловен начин.

39 Встъпилата страна посочва, че член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 не изключва мълчаливото оттегляне на заявка за марка. Тя посочва, че са различни фактите, във връзка с които е постановено Решение по дело „Форма на бонбон“, точка 37 по-горе (точки 5, 19 и 20), и тези в Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 2002 г. по дело Ellos/СХВП (ELLOS) (Т-219/00, Recueil, стр. II-753, точки 60—62), на което се позовава Решение по дело „Форма на бонбон“, доколкото в тези решения било налице писмено и следователно явно изявление за оттегляне на заявката, докато в настоящото дело изявлението за оттегляне е мълчаливо и породено от процесуалното бездействие.

— Съображения на Първоинстанционния съд

40 В обжалваното решение апелативният състав основава извода си, че жалбоподателят е оттеглил мълчаливо заявката си за марка на Общността, върху следните доводи:

— първо, от член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 следва, че заявителят на марка на Общността може във всеки момент да приключи производството, като оттегли заявката си за марка (точки 17 и 19),

— второ, макар че оттеглянето на заявка за марка на Общността по принцип трябва да бъде изразено изрично, „е обяснима възможността оттеглянето да бъде мълчаливо, доколкото законът не изключва подобна възможност, при условие че може да бъде изведено от фактите и обстоятелствата по делото, доказващи недвусмислено, че заявителят е оттеглил заявката си за регистрация“ (точка 20); в конкретния случай заявителят не е участвал в нито един етапите на производствата по възражение или по обжалване, което доказва „недвусмислено, че заявителят е загубил всякакъв интерес от регистрацията на заявената марка на Общността, което предполага нейното оттегляне и като последица от това води до край на производството“ (точки 16, 22 и 23),

— трето, предходните доводи се основават на прилагането по аналогия на определените в Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss, точка 23 по-горе (точка 46), условия за отказ от права, произтичащи от изключителното право, което марката предоставя на своя притежател, към оттеглянето на заявка за марка на Общността (точка 21).

41 Първата част от тези доводи е правилна, тъй като по силата на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 „[з]аявителят може по всяко време да оттегли своята заявка

за марка на Общността или да ограничи списъка на стоки или услуги, който се съдържа в него [да се чете:„нея“]“.

42 По отношение на втората част от доводите на апелативния състав следва да се напомни, че посочената по-горе разпоредба се тълкува в смисъл, че правото на ограничаване на списъка на стоки и услуги принадлежи само на заявителя на марка на Общността, който може във всеки момент да отправи заявка в посочения смисъл до СХВП. В този контекст цялостното или частично оттегляне на заявка за марка на Общността или ограничаването на списъка на съдържащите се в нея стоки или услуги трябва да бъде осъществено изрично и безусловно (Решение по дело ELLOS, точка 39 по-горе, точка 61 и Решение по дело „Форма на бонбон“, точка 37 по-горе, точка 19).

43 Несъмнено, както посочва встъпилата страна, Решение по дело ELLOS, точка 39 по-горе, и Решение по дело „Форма на бонбон“, точка 37 по-горе, се отнасят до дела, в които при условията на евентуалност жалбоподателят предлага ограничаване на списъка на посочените в заявката стоки, ако апелативният състав има намерение главно да отхвърли заявката за марка на Общността за всички посочени стоки. В тези дела се набляга повече на условния характер на предложеното ограничение, отколкото на необходимостта да се формулира изрично оттеглянето на посочената заявка. Въпреки това посочената фактическа особеност не е достатъчна, за да се заключи, че поради процесуалното бездействие на заявителя по време на производството по възражение апелативният състав може да направи извод за наличието на мълчалив отказ от заявката за марка на Общността.

44 Всъщност член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 се отнася само до заявителя на марка на Общността, а не до апелативния състав. Следователно този състав не може да се позове на посочената разпоредба, заместващи заявителя, за да направи извод от неговото процесуално поведение за мълчалив отказ от заявката му за марка. Освен това, ако посочената съдебна практика предвижда положения на ограничаване на списъка на стоките, то мотивацията на решенията на Първоинстанционния съд също се отнася изрично до хипотезата на просто оттегляне на заявката за марка (вж. точка 42 по-горе и цитираната съдебна практика). В двете хипотези се налага една и съща логика, тъй като заявителят трябва да посочи „изрично и безусловно“ съдържанието, което възнамерява да

даде на заявката си за марка. Поради това отделът по споровете и апелативният състав трябва да се произнесат относно съдържанието на тази заявка с оглед на доводите, изложени в рамките на производството по възражение. Този довод не пречи СХВП да регистрира заявената марка само за част от посочените стоки или услуги, но така подобно ограничаване се осъществява след разглеждането на вероятността от объркване, изтъкната в настоящото дело.

45 Впрочем следва да се посочи, че мълчаливото оттегляне на заявената марка, установено от апелативния състав в обжалваното решение, се прилага относно всички посочени в заявката за марка на Общността стоки, макар че възражението е повдигнато само срещу част от тези стоки (вж. точка 4 по-горе). Поради това във всички случаи не би могло „недвусмислено“ да се направи извод, че заявителят е загубил всякакъв интерес от регистрация на марката в нейната цялост, само поради факта че не е дал доводи в своя полза в рамките на производствата по възражение и по обжалване пред СХВП, отнасящи се само до част от посочените стоки.

46 Следователно не може да се направи позоваване на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94, за да се изведе наличието на мълчаливо оттегляне на заявката за марка на Общността, само поради обстоятелството че нейният заявител не е извършил действия в рамките на производствата по възражение и по обжалване пред СХВП.

47 Що се отнася до третата част от доводите на апелативния състав, предвид съдържанието на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 и тълкуването му според съдебната практика в настоящото дело не се налага прилагането по аналогия на определените от Съда в Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss, точка 23 по-горе, условия за отказ от правата, произтичащи от изключителното право, което предоставя марката. В настоящия случай е без значение дали съгласието на притежателя на марка на Общността за пускането на пазара на Европейското икономическо пространство (ЕИП) трябва да бъде изрично. Понататък, в точка 46 от Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss, точка 23 по-горе, Съдът счита, че макар че „подобна воля обикновено следва от изрично изразяване на съгласието, [н]е може да се изключи възможността в определени случаи тя да следва мълчаливо от предходни елементи и обстоятелства,

настъпили едновременно или след пускането на пазара извън ЕИП, които според преценката от националния съд също изразяват по сигурен начин отказ на притежателя от правото му.“ На последно място, при подобно прилагане по аналогия не се взима предвид точка 55 от посоченото решение, съгласно която „мълчаливо съгласие за предлагане на стоки в ЕИП, пуснати на пазара извън него, не би могло да следва само от мълчанието на притежателя на марката.“

48 От гореизложеното следва, че обжалваното решение нарушава член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 и поради това трябва да бъде отменено.

49 Доколкото такава отмяна се ограничава до разглеждане на юридическата основа, изтъкната от апелативния състав в обжалваното решение, Първоинстанционният съд счита за удачно да разгледа и третото правно основание, свързано с нормите, чието приложение не било предвидено от страна на апелативния състав.

По третото правно основание, изведено от нарушение на правило 20, параграф 3 и на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95

— Доводи на страните

50 Жалбоподателят посочва, че обжалваното решение нарушава правило 20, параграф 3 и правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95, съгласно които апелативният състав се произнася по същество дори ако заявителят не представи никакъв аргумент. Следователно обстоятелството, че жалбоподателят не е представил становище, не би могло да се тълкува като мълчалив отказ от неговата заявка за марка.

51 Според СХВП е нормално приложимата правна уредба да предвижда, че неявяването на ответника по време на производство по възражение не може да доведе автоматично до приемане на възражението, доколкото СХВП вече разполага с достатъчно данни, за да се произнесе по посоченото възражение. Следователно правило 20, параграф 3 задължавало СХВП да се произнесе по съществото на спора „въз основа на доказателствата, с които разполага“, и поради това да действа, както ако заявителят на марката беше налице. В това отношение СХВП подчертава, че това правило е изменено с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 година за изменение на Регламент № 2868/95 (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71). По-рано е било посочено, че СХВП „може да се произнесе“ по възражението, а понастоящем — че тя „базира своето решение“. Това изменение, което се налага вследствие на някои решения на апелативните състави, в които се поддържа, че мълчанието на заявителя е равнозначно на приемане на възражението, цели да изясни обстоятелството, че отсъствието на ответника не би могло да доведе до загуба на процесуални права.

52 Встъпилата страна изтъква, че посочените разпоредби не изключват възможността да се приеме, че непредставянето на съображения в производството по възражение и в производството по обжалване може да се приравни на оттегляне на заявката за марка на Общността.

— Съображения на Първоинстанционния съд

53 Обжалваното решение не се позовава на принципа, в приложение на който както отделът по споровете, така и апелативният състав се произнасят по същество дори ако заявителят на марка на Общността не представи никакво становище в рамките на производството по възражение.

54 Съгласно правило 20, параграф 3 от Регламент № 2868/95, свързано с разглеждането на възражението, „[а]ко заявителят не представи никакви съображения, [СХВП] базира своето решение за възражението на доказателствата, с които разполага“. Освен това съгласно правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95 „[а]ко не е предвидено друго, за производствата по обжалване се прилагат, с необходимите изменения, разпоредбите относно производства пред отдела, който е взел решението, срещу което е заведена жалбата.“

55 Тъй като липсва разпоредба в обратен смисъл, апелативният състав е длъжен да приложи правило 20, параграф 3 от Регламент № 2868/95 и поради това процесуалното бездействие на жалбоподателя в стадия на производството по възражение и в производството по обжалване не може да бъде приравнено от апелативния състав на положение, в което заявителят е оттеглил мълчаливо заявката си за марка.

56 Следователно обжалваното решение нарушава правило 20, параграф 3 и правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95 и поради това трябва да бъде отменено.

Заключение

57 От предходното следва, че първото, второто и третото правно основание трябва да бъдат обявени за основателни и поради това обжалваното решение трябва да бъде отменено в приложение на всяко от тези правни основания, без да е необходимо да се разглежда четвъртото правно основание, първата част от което, изведена от нарушение на член 63, параграф 2 от Регламент № 40/94, е приведена от жалбоподателя при условията на евентуалност, а втората — изведена от нарушение на член 74, параграф 1 от същия регламент, предполага наличието на подадена заявка от някоя от страните.

По съдебните разноски

58 Съгласно член 87 параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Когато има няколко загубили делото страни, Първоинстанционният съд взема решение за разпределяне на съдебните разноски.

59 Тъй като СХВП е загубила делото, доколкото обжалваното решение е отменено, а жалбоподателят е поискал тя да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, СХВП следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски, както и тези, направени от жалбоподателя.

60 Встъпилата страна понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отменя решение на втори апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 26 април 2006 г. (R 406/2004-2).

2) **СХВП понася направените от нея съдебни разноски, както и тези, направени от Laytoncrest Ltd.**

3) **Erico International Corp. понася направените от него съдебни разноски.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 март 2009 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора . . . II - 544

Искания на страните . . . II - 547

От правна страна . . . II - 548

По допустимостта . . . II - 548

Доводи на страните . . . II - 548

Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 549

По съществото на спора . . . II - 551

Предварителни бележки . . . II - 551

— Доводи на страните . . . II - 551

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 552

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 73 от Регламент № 40/94 и на правило 54 от Регламент № 2868/95 . . . II - 553

— Доводи на страните . . . II - 553

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 553

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 44, параграф 1 от Регламент № 40/94 и от позоваването на Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss . . . II - 555

— Доводи на страните . . . II - 555

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 556

По третото правно основание, изведено от нарушение на правило 20, параграф 3 и на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95 . . . II - 559

— Доводи на страните . . . II - 559

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 560

Заключение . . . II - 561

По съдебните разноски . . . II - 562